

Night at Grandeur Graveyard

min khaike SOe sañ

တစ်

(၁)

ကျွန်တော်နှင့်သူမတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် (သမားရိုးကျမဆန်သော) စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုရှိပါသည်။ ။ ထို စိန်ခေါ်မှုမှာ “ချစ်တယ်” ဟူသောစကားကိုမည်သူကမှ စတင်ပြီး အတိအလင်း ဖွင့်ဟမပြောဖို့ ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကဖြစ်စေ၊ သူမကဖြစ်စေ၊
တစ်ယောက်ယောက်ကစတင်ပြီး.....

“ငါ..... မင်းကိုချစ်တယ်”

ဟု ပြောလာလျှင် ထိုပြောမိသူဘက်က ရှုံးနိမ့်စတမ်းဟု နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူထားကြပါ သည်။ ။ (ဘဝဆိုသည် မှာ အမြဲတမ်းနိုင်ပွဲချည်းဆက်နေရမည်ဟု မခံယူထားသည့်တိုင်) ကျွန်တော့် ပင်ကိုစိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထိုမိန်းမထံမှာ ဘယ်လိုနည်း နှင့်မျှ အရှုံးနိမ့်မခံလိုပါ။

နောက်ပြီး ထိုကစားနည်းအတွက် လောင်းကြေးကလည်း ကြီးမားလွန်းလှပါသည်။ ။

“ချစ်တယ်” ဟု စတင်ဝန်ခံမိသည့် ရှုံးနိမ့်သူထံသို့ အနိုင်ရသူကသစ်ပင်တစ်ပင် (မည်သည့် အမျိုးအစားမဆို) ပို့ပေးခွင့်ရှိပြီးအရှုံးသမားဘက်က ထိုသစ်ပင်ကလေးရှင်သန်နေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး ဂရုတစိုက်ပြု

စုစောင့်ရှောက်ထားရမည်ဟူသော လောင်းကြေး ဖြစ်၏။

(၂)

ဘယ်လိုသစ်ပင်အမျိုးအစားကို ပေးပို့မလဲဟူသည့်အချက်ကတော့ အနိုင်ရသူ၏ ကရုဏာ ပေါ်တွင် မူတည်ပါသည်။ ။

တစ်ရာသီခံသစ်ပင်၊ နှစ်ရာသီခံသစ်ပင်လောက်ဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ။ ထို သစ်ပင်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် ရှုံးနိမ့်သူအတွက် ဝတ္တရားမကြီးလှ။ သည် လိုမဟုတ်ဘဲ နှစ်ရှည်ခံပင်တစ်ပင်သာ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်တော့ အဲ သည် သစ်ပင်အတွက် ရှုံးနိမ့်သူက ဘဝတစ်ခုလုံးပေးရတော့မည် ဖြစ်၏ ။

လောင်းကြေးစားကြေးများကို မက်မောတတ်သော ထိုမိန်းမ၏ ရင် ထဲတွင် ကရုဏာတရား ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်လုံးဝမယုံကြည်ပါ။

ထို့ကြောင့်.....

(၃)

ကျွန်တော် ထိုမိန်းမကို သေလောက်အောင်ချစ်သည်။ ။ သို့သော် ဒီတစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ သူမကိုချစ်သည့်အကြောင်း မပြောတော့ဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက် ချထား၏။

*

နှစ်

(၁)

ဖန်ပန်းဆိုင်းထဲတွင် ထည့်ကာ ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်မီး၏ အလင်းရောင်က ညကို နွေးထွေးစေသည် ဟု ခံစားရ၏။

အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် ကလေးငယ်က လေး တစ်ယောက်လို ထင်မြင်လာမိသည်။ ။

အမှောင်တွေက ကျွန်တော်၏ ပုခက်ဖြစ်ပြီး ဖန်မီးဆိုင်းများကြားမှ ရွှေရောင်အလင်းတွေက ညသိပ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျွန်တော် ထိုသို့ စဉ်းစားမိန်းမောနေခိုက်တွင် ‘သူမ’ကတော့ ဖဲချပ်များကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းကာ တစ်ယောက်တည်းကစားနေ၏။

(၂)

“သူမ”ကစားနေသော ဖဲကစားနည်း၏ အမည်ကို ကျွန်တော် မခေါ်တတ်ပါ။ (ကျွန်တော်က ဖဲချပ်များ နှင့် အကျွမ်းတဝင်နေထိုင်လေ့ရှိသူမ ဟုတ်။ ပို၍ တိတိကျကျပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် ဖဲချပ်များကို မုန်းတီးရွံ့ရှာစွာ ရှောင်ရှားတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်)

ယခုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။

ဖဲချပ်တွေကို စားပွဲပေါ်မှာ အစီအရိဖြန့်ခင်းနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှောက်၌ စိတ် မသက်သာစွာထိုင်နေရသည့် အဖြစ်က ဆိုးရွားလွန်းပါသည်။ ။

တိတ်ဆိတ်နေသော ည၏ အလင်းရောင် မှောင်ရီဝိုးဝါးထဲတွင် ဖဲချပ်အချင်းချင်း ထိသံ တဖျတ်ဖျတ်သာ မင်္ဂလာမဲ့စွာပေါ်ထွက်နေ၏။ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

“အဲဒီဖဲချပ်တွေကို ချထားလိုက်စမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ထွက်လာသောအသံသည် ကျွန်တော့်အသံနှင့်မတူပါ။ ဒါဟာညရဲ့ စက်ဆုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ လှည့်စားမှုပဲ။

သူမကတော့ အေးတိအေးစက်ပင် ပြန်မေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သေလိုက်စမ်းပါတော့။ မိန်းမတစ်ယောက်က အဲသည် လိုပြန်အမေးခံရတာမျိုးလောက် အခံရ ခက်တာမရှိ။ ကျွန်တော်က....

“ကိုယ်တစ်ခုခုပြောလိုက်တိုင်း အဲသည် လို “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပြန်မမေးစမ်း ပါနဲ့ ကွာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်လေသံကြောင့် သူမ ရယ်သည်။ ။ အတော် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ရယ်သံနှင့်မတူဘဲ အံကြိတ် ညည်းညူသံနှင့် ပိုတူနေလေသည်။ ။

“ကိုယ်က အလောင်းအစားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အနံ့အသက်တွေကို စက်ဆုပ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့ သားနဲ့ ”

ကျွန်တော်ပြောသော စကားကို သူမအလေးအနက်ထားပုံမပေါ်ပါ။
ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းဖြည်း ညင်းညင်းခါယမ်းနေသည် ။ ကျွန်တော်နောင်
တရသွား၏။ ငါကဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ကလေး
လေးတစ်ယောက်လို ခံစားနေရတာလဲကွယ်။ ဒါဟာ ဝဋ်ကြွေးပါပဲ။

မှုန်ရီဝေဝါးသော အလင်းထဲတွင် သူမ၏ အရိပ်သည် အဆမတန် ရှ
ည်မျောကြီးမား လျက်ရှိပြီး ကျွန်တော့်အရိပ်ကတော့ သေးကွေးကျုံ့ဝင်
နေ၏။ (သူမက ဖယောင်းတိုင် ဖန်အိမ် တင်ထားရာ စားပွဲနှင့်ကပ်လျက်
ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်က အလင်းနှင့်ဝေးနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် ပါ
သည်)

သူမက မထီမဲ့မြင်လေသံဖြင့်

“ကျွန်မတော့ လောင်းကစားရတာကို ကြိုက်တယ်”

အဲသည် လောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတဲ့ ဆန့်ကျင်မှုမျိုးကို
ဟောဒီကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်နေရာမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ဦးမှာ လဲ။

ကျွန်တော်က....

“လောင်းကစားတာကို ကြိုက်တာ ကလေးစိတ်မကုန်သေးလို့ ကွ၊
ကလေးတွေလို စိတ် လှုပ်ရှားရတဲ့ အရသာမျိုးလိုချင်လို့ လောင်းကစား
တာ”

ထိုစကားကို ပြောနေရသည့်အခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်
တော် သူမထက်ပိုပြီး ခမ်းနားအားကောင်းသော စိတ်ဓါတ်တစ်ခုကို ပိုင်
ဆိုင်နေရသူလိုမျိုး ကြိုးစားအောက်မေ့ကြည့် နေမိ ၏။

“ရှင်... မှားသွားပြီ”

သူမက အေးစက်စက်ပြောရင်း လက်ထဲမှ ဖဲချပ်တစ်ချပ်ကို

စားပွဲပေါ်ကိုချစီလိုက်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများက ဖဲချပ်တွေပေါ်မှာ သာ စူးစိုက်နေဆဲ။

ကျွန်တော့်ကို မော့မကြည့်ဘဲ သူမကပြော၏။

“သူများ တွေကတော့ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ လောင်းစကားလဲမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားချင်လို့ လောင်းကစားတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်မဟုတ်တာ သေချာတယ်”

သူမသည် စိတ်ခံစားမှုနည်းပါးလွန်းသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်အစောကြီးကတည်းက နားလည်ခဲ့ဖူး ကောင်းပါသည် ။ သူမက ဆက်၍

.....

“ကျွန်မက လောင်းကစား ကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို မျှော်လင့်စားသုံးတတ်တဲ့ လူစား မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဒါဖြင့် မင်းကဘာလဲ”

ကျွန်တော်က ခပ်ငေါ့ငေါ့မေးလိုက်၏။ သူမကစားပွဲပေါ်တွင် ချစီထားသောဖဲချပ်များကို ပြန်ကောက်သိမ်းယူကာ ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ကုလားဖန်ထိုးလိုက်ရင်း.....

“ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ ပွဲတစ်ခုမှာ ကျွန်မယုံကြည်တဲ့ ဘက် တစ်ဘက်ဘက်က အခိုင်အမာရပ်တည် ရဲတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ပြရုံသက်သက်လေးပါပဲ”

ဟု ပြောပြီး သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်မှုရှိလွန်းနေသည့် အပြီးတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြီးလိုက် လေသည် ။

(ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော် ဝ

နံခံဖို့ မကောင်း စေကာမူ) ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကစားပွဲတစ်ခုခုမှာ သူမလှလှ ပပကြီး ရှုံးနိမ့်သွားသည် ကို ကျွန်တော်အရသာခံကာ မြင်ချင်တွေ့ချင်လှပါသည်။ ။

*